

23^ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ [24/6-4/7/2021]

Τα ελληνικά ντοκιμαντέρ του 23^{ου} ΦΝΘ

Διεθνές Διαγωνιστικό Μεγάλου Μήκους:

Μέρες και νύχτες της Δήμητρας Κ. της Εύας Στεφανή

Η Δήμητρα είναι εργαζόμενη στο χώρο του σεξ και επί χρόνια πρόεδρος του σωματίου Ατόμων Εργαζόμενων στο Σεξ Ελλάδα. Αγαπάει τη δουλειά της και υπήρξε ιδιοκτήτρια σε ένα από τα παλαιότερα σπίτια της Αθήνας. Η ταινία σκιαγραφεί το πορτρέτο της Δήμητρας στη διάρκεια δώδεκα χρόνων. Ταυτόχρονα, η κάμερα καταγράφει όψεις της πόλης που αλλάζει σημαδεμένη από τις επιπτώσεις της οικονομικής κρίσης. Γνωρίζοντας τη Δήμητρα ερχόμαστε αντιμέτωποι με τα στερεότυπα μας για το σεξ, την γυναικεία επιθυμία, την ατομική ελευθερία, αλλά και τον τρόπο που μας αλλάζουν οι δοκιμασίες σε κρίσιμες ιστορικές στιγμές.

Μέσα από το τζάμι, τρεις πράξεις του Χρήστου Μπάρμπα

Τον Μάιο του 2020 στη διάρκεια του πρώτου lockdown της χώρας, σε ένα γηροκομείο στον Άγιο Στέφανο, βόρεια της Αθήνας, για δυο μήνες, το προσωπικό και οι φιλοξενοούμενοι, έζησαν έναν πρόσθετο και ταυτόχρονο εγκλεισμό αφού σφράγισαν την μονάδα για προληπτικούς λόγους. Η πράξη ήταν μοναδική σε εθνικό και ευρωπαϊκό επίπεδο, ίσως και παγκόσμιο μέχρι εκείνη τη στιγμή.

Χρυσή Αυγή υπόθεση όλων μας της Ανζελίκ Κουρούνης

Ποια μπορεί να είναι η αντίσταση στην ακροδεξιά, τον φασισμό και τον ναζισμό; Η Δημοκρατία μπορεί να απαλλαγεί οριστικά από αυτές τις λαίλαπες, χωρίς να ποδοπατήσει τις αρχές της; Πώς εντέλει πρέπει να αντισταθούμε; Η απάντηση ανήκει στη δικαιοσύνη; Μπορεί να προκύψει από ένα μπαράζ των δημοκρατικών κομμάτων; Χρειάζεται ένα δημοσιογραφικό μπόϊκοτάζ; Κοινωνική επαγρύπνηση; Σωστή παιδεία; Ή η αντίσταση πρέπει να είναι πιο δυναμική και μαχητική από τα παραπάνω; Η δίκη που μπορεί να συγκριθεί σε σημασία και ίσως να ξεπερνά τη δίκη της Νυρεμβέργης αποτελεί τη ραχοκοκαλιά του ντοκιμαντέρ.

Διεθνές Διαγωνιστικό Newcomers:

Αόρατοι της Μαριάννας Κακαουνάκη

Ο Εμπομπεκίρ και η Γκόνζα κατηγορούνται στην Τουρκία για τρομοκρατία. Μετά από τρία χρόνια κυνηγημένοι, καταφέρνουν να δραπέτεύσουν στην Ελλάδα. Είναι πλέον ελεύθεροι, αλλά πρέπει να μάθουν να ζουν με μια αβάσταχτη απώλεια. Ο Αχμέτ, που

ήταν γιατρός, περνά τις μέρες του σε μυστική τοποθεσία, μαζί με άλλους Τούρκους που αναγκάστηκαν, επίσης, να αυτοεξοριστούν. Όσο περνάει όμως ο καιρός, μεγαλώνει η επιθυμία του να μην ζει πια ως φυγάς, αλλά να ενταχθεί στην χώρα που τον φιλοξενεί. Οι *Αόρατοι* είναι μια ταινία για την τουρκική κοινότητα που διώκεται. Τα μέλη της, είναι πλέον έτοιμα να πουν την ιστορία τους.

Γαβριέλα – Η Γερμανίδα με το ποδήλατο του Δομήνικου Ιγνατιάδη

Το ντοκιμαντέρ αφηγείται την ιστορία μιας γυναίκας που γεννήθηκε στη Γερμανία μετά τον πόλεμο και της συντριπτικής της ανάγκης για ζωή και αγάπη. Δύο χρόνια μετά τον θάνατό της, ο γιος της κάνει μια εις βάθος έρευνα στο ημερολόγιο, τα γράμματα, τους ανθρώπους και τα μέρη που γνώριζε κάποτε. Ένα ταξίδι ανάμεσα στη Στουτγκάρδη της Γερμανίας και την Αλεξάνδρεια της Ελλάδας με μια ερώτηση που εκκρεμεί: «τι είδους ζωή είναι αυτή;» Κατά τη διάρκεια αυτού του ταξιδιού, ο γιος της προσπαθεί να συμφιλιωθεί με την πάντα εξαφανισμένη μητέρα του, «τη Γερμανίδα με το ποδήλατο».

Made in Vain του Μιχάλη Κλιούμη

Προσωπικοί δαίμονες, θυσίες, μάχη με τον καθρέφτη, απωθημένα, στόχοι, σκληρή προπόνηση και σκληρή διατροφή συμπληρώνουν την καθημερινότητα των Body Builders. Η προσπάθεια τους να γίνουν επαγγελματίες Body Builders και να διακριθούν είναι αέναη και απαιτητική, ο ανταγωνισμός μεγάλος και η προετοιμασία μηνών στο γυμναστήριο κρίνεται σε μια στιγμή πάνω στην σκηνή. Για κάποιους σιδερένιο άθλημα, για άλλους τρόπος ζωής, για άλλους μαιοδοξία και για κάποιους άλλους, θρησκεία. Για όλους τους όμως ισχύει το “once a bodybuilder, always a bodybuilder”.

Διεθνές Διαγωνιστικό >>Film Forward:

Ενθύμιον του Νίκου Ζιώγα

Η ταινία τεκμηρίωσης *Ενθύμιον* παρακολουθεί την τοπική παράδοση και τους εορτασμούς του Πάσχα στο Γιρομέρι Θεσπρωτίας. Δίπλα στα ελληνοαλβανικά σύνορα, το Γιρομέρι είναι ένας παραδοσιακός οικισμός με φθίνοντα πληθυσμό που αριθμεί σήμερα γύρω στους πενήντα κατοίκους. Εκεί βρίσκεται και η ιστορική Μονή Γιρομερίου, χτισμένη τον 14ο αιώνα, η οποία δέχεται μεγάλο αριθμό επισκεπτών - προσκυνητών και τουριστών- καθόλη την διάρκεια του χρόνου. Συνδυάζοντας σπάνιο αρχαιολογικό υλικό και επιτόπια παρατήρηση, το ντοκιμαντέρ εξετάζει διάφορες πτυχές της σύγχρονης πραγματικότητας στη ζωή του χωριού, εστιάζοντας στις εορταστικές εκδηλώσεις και ιδιαίτερα σε ένα ξεχωριστό έθιμο της Δευτέρας του Πάσχα.

Οι πικροδάφνες της Πάολας Ρεβενιώτη

«Οι πικροδάφνες» είναι μια βόλτα στην νυχτερινή Αθήνα μέσα από τα μάτια της Μπέτυς Βακαλίδου, της Εύας Κουμαριανού και της Πάολας Ρεβενιώτη.

Ανοιχτοί Ορίζοντες:

Αλάστωρ του Μένιου Καραγιάννη

Σε όλες τις εποχές, οι άνθρωποι στέκουν ανήμποροι μπροστά στην ανεξέλεγκτη δύναμη της ανταπόδοσης του κακού. Παρά τη θέσπιση νόμων και ηθικών αξιών, η έννοια της βεντέτας παραμένει ζωντανή. Η λογική σπάνια είναι σε θέση να τιθασεύσει τον δαίμονα της εκδίκησης, ο οποίος στην αρχαία Ελλάδα είχε όνομα: Αλάστωρ. Η ταινία εξετάζει την ανάγκη και τις ρίζες της εκδίκησης. Ζωντανές ερμηνείες από αρχαίες ελληνικές τραγωδίες πλέκονται με σημερινά γεγονότα και εμπειρίες, αναζητώντας απάντηση στο βασανιστικό ερώτημα: Γιατί σκοτωνόμαστε;

Διορθώσεις του Θοδωρή Σκριβάνου

Η ταινία διεισδύει στο μικρόκοσμο και την καθημερινότητα των χορευτών του Μπαλέτου της Εθνικής Λυρικής Σκηνής. Την ίδια στιγμή, συνιστά το πορτρέτο των ανθρώπων που ζωντανεύουν και πραγματώνουν το έργο αυτού του συνόλου: αποτυπώνει την επίμονη και συντονισμένη συνεργασία μεταξύ των χορογράφων, χορευτών, σκηνογράφων και τεχνικών. Οι πρόβες, οι επαναλήψεις, οι διορθώσεις, το σώμα, η ίδια η δημιουργική διαδικασία της χορογραφίας, βρίσκονται πάντα σε πρώτο πλάνο και αντανακλώνονται στο φιλμ με ανθρωπολογικό τρόπο.

Επιστροφή στη γη των Χρύσας Τζελέπη, Άκη Κερσανίδη

Ο Έκτορας Μαυρίδης είναι κεραμίστας. Αφοσιωμένος τα τελευταία χρόνια στο εν εξελίξει έργο του «σβώλοι» διερευνά το αποτύπωμα της αρχέγονης φόρμας στο δημόσιο χώρο. Οι σβώλοι που συλλέγει από το οργωμένο χωράφι είναι η πρώτη ύλη. Η μορφή τους, η μυρωδιά του υγρού χρώματος τού ξυπνούν αναμνήσεις. Τους παρατηρεί, τους αγγίζει. Θέλει να τους μεταμορφώσει. Δουλεύει με τη φωτιά, το νερό, το χρόνο. Το σώμα μεταφέρει την ενέργεια, η ψυχή του το βαθύ μπλε χρώμα. Τώρα οι σβώλοι δεν έχουν βάρος, αιωρούνται επάνω από τα στάχια μαζί με ένα κομμάτι των αναμνήσεων και της ταυτότητας του δημιουργού τους, του Έκτορα.

Καινούργιος Ουρανός: Οι γυναίκες στον Δημοκρατικό Στρατό Ελλάδας των Γιάννη Ξύδα, Τάσου Κωνσταντόπουλου

Μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας τον Φλεβάρη του 1945 ξεκινάει η περίοδος της Λευκής Τρομοκρατίας. Χιλιάδες αγωνίστριες και αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης, καθώς και οι οικογένειές τους, καταδιώκονται από κρατικούς και παρακρατικούς σχηματισμούς. Εμπρησμοί σπιτιών, βιασμοί, ξυλοδαρμοί, δολοφονίες, φυλακίσεις και εξορίες δημιουργούν έναν ασφυκτικό κλοιό, εξωθώντας τους καταδιωκόμενους να ανέβουν στο

βουνό συγκροτώντας εκεί ομάδες, οι οποίες θα αποτελέσουν τη μαγιά του Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδας (ΔΣΕ).

Κρουσώνας: Στα Χνάρια του Καπετάν Σατανά της Βίκης Αρβελάκη

Ο πόλεμος δεν είναι παραμύθι. Ιστορία ενός λαού δεν είναι μόνο η επική. Πλέκεται υπομονετικά με τις χρυσές μικροϊστορίες των ανθρώπων οι οποίες δημιουργούν τα μεγάλα γεγονότα. Τα βουνά του Κρουσώνα, στις ανατολικές παρειές του Ψηλορείτη, υπήρξαν η μάνα τροφός των ανταρτών της Ομάδας Σατανά. Ήταν εκείνοι που δεν δίστασαν να αγωνιστούν για αυτό που υπαγόρευε η συνείδησή τους. Ποιες ήταν αυτές οι πύρινες ψυχές του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου που επισφράγισαν με την δράση τους την παρουσία τους στον τόπο; Ποιος ήταν εκείνος ο Καπετάν Σατανάς, και πόση φωτιά να είχε στην ψυχή για να τα βάλει με τους δαίμονες;

Λάκμος του Παναγιώτη Παπουτσή

Ο Νίκος Γκίζας, ο Δημήτρης Γείτονας και ο Ηλίας Μπαλάφας, κάθε χρόνο, ίδια εποχή, δίνουν το ίδιο ραντεβού στους πρόποδες του Λάκμωνα, στο χωριό Συρράκο, για να τραβήξουν με τα ζώα τους τη γνώριμη ανοδική πορεία προς τα βοσκοτόπια του βουνού, σε υψόμετρο που ξεπερνά τα 1700 μέτρα. Επέλεξαν συνειδητά τη ζωή του κτηνοτρόφου, γιατί πιστεύουν ότι ανήκουν στο βουνό. Η ιστορία βάζει επιπλέον στο κάδρο εκτός από τους Γιώργο Βαΐτση, Κωσταντίνο Αντώνη, Κώστα Γεροδήμο, Βασίλη Ντόντορο και έναν ακόμη χαρακτήρα, τον πιο απρόβλεπτο και σαγηνευτικό: το βουνό Λάκμωνα.

Λυαίος του Παντελή Φραντζή

Σε ένα μικρό χωριό, περιτριγυρισμένο από τη θάλασσα, παλιοί ναυτικοί ετοιμάζονται για τον χειμώνα που έρχεται. Το τελετουργικό τους για τη συγκομιδή κρέατος φέρνει στο νου την επίσκεψη ενός ξεχασμένου θεού.

Μια όμορφη μέρα των Δάνη Καραϊσαρίδη, Γιώργου Πατεράκη

Μπορούν τα σχολεία να βοηθήσουν στην οικοδόμηση μιας «διαφορετικής» μελλοντικής κοινωνίας; Η ταινία εστιάζει σε δύο αυτό-οργανωμένα εκπαιδευτικά εγχειρήματα προσχολικής ηλικίας στην Ελλάδα, τα οποία χρησιμοποιούν συνδυασμό εναλλακτικών εκπαιδευτικών μεθόδων. Το «Μικρό Δέντρο» στη Θεσσαλονίκη λειτουργεί με βάση τις αξίες της ελευθεριακής εκπαίδευσης και της βιωματικής μάθησης. Στο Σχολείο του Δάσους «Μικρός Ντουινιάς» στη Λέσβο, κάθε μέρα παιδιά ντόπιων και προσφύγων παίζουν και μαθαίνουν μαζί στη φύση.

Σκοτεινή φλέβα των Στρατή Βογιατζή, Γιώργου Σαμαντά

Από τα νεκροταφεία του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου στα Μπίτολα μεταφερόμαστε στις όχθες του Δούναβη στο Νόβισαντ και από εκεί στα λιγνιτωρυχεία της Κοζάνης, αναζητώντας μέσα από ένα οδοιπορικό στα Βαλκάνια τη σκοτεινή εκείνη φλέβα που διαπερνά αυτούς τους τόπους και ορίζει τη μοίρα τους. Το φιλμ διερευνά το παράλληλο παρελθόν και το παρόν αυτών των περιοχών αναδεικνύοντας τα τραύματα και αντιπαραβάλλοντάς τα με τη συνεχιζόμενη βίαιη εκμετάλλευση του περιβάλλοντος στα Βαλκάνια σήμερα. Ο πραγματικός αφηγητής είναι το τοπίο, όπου μέσα από ήχους και εικόνες αποκαλύπτει ποιητικά τις σκοτεινές και βίαιες εγχαράξεις των ανθρώπων σε αυτό.

Τι έγινε στη Λάρισα; Μια μουσική ιστορία για τον Nat Birchall των Δημήτρη Παπαδόπουλου, Ιωάννη Κολαξίζη

Ο Nat Birchall είναι ένας από τους σημαντικότερους εκπροσώπους της βρετανικής σκηνής Jazz. Ο Κώστας Βουλτσιδής είναι ο εμπνευστής του Duende Jazz Bar στη Λάρισα το 2009. Το ντοκιμαντέρ ανιχνεύει τις διαδρομές τους και επικεντρώνεται στη δημιουργία του δίσκου ορόσημου με τίτλο *Nat Birchall Quintet: Live In Larissa*, ο οποίος έτυχε παγκόσμιας αποδοχής το 2014 από κοινό και κριτικούς. Ένας δίσκος που έγινε η αφορμή μίας βαθιάς ανθρώπινης σχέσης και δημιούργησε νέες προοπτικές στην καριέρα του αντισυμβατικού καλλιτέχνη Nat Birchall. Είναι η χρονιά που πολλοί μουσικόφιλοι αναρωτήθηκαν. Πού είναι η Λάρισα; Τι έγινε στη Λάρισα;

ΚΕ•ΗΑ•JAS – Ο άνθρωπος της Γης του Γιώργου Κωμάκη

Ένα εθνογραφικό ντοκιμαντέρ γυρισμένο στη Λήμνο, το πεδινότερο από τα νησιά του Αιγαίου. Ο λημνιός γεωργοκτηνοτρόφος, ο κεχαγιάς - κατά την προφορική παράδοση του τόπου που τον γέννησε - αποτέλεσε μια πολυσήμαντη και πολυτάραχη έννοια, ως επί το πλείστον παρεξηγημένη. Το ντοκιμαντέρ, μέσα από τον αφηγηματικό λόγο των κεχαγιάδων και τη βιωμένη τους εμπειρία, έρχεται να καλύψει το ήδη υπάρχον κενό της επίσημης μνήμης και τοπικής Ιστορίας για την ύπαρξη αυτής της ομάδας.

Latin noir του Ανδρέα Αποστολίδη

Το Latin Noir είναι ένα κινηματογραφικό ντοκιμαντέρ μεγάλου μήκους που αναζητά τη σύνδεση μεταξύ των αυταρχικών κυβερνήσεων και του αστυνομικού μυθιστορήματος στη Λατινική Αμερική. Διερευνά πώς μια νέα γενιά συγγραφέων οδηγήθηκε στη συγγραφή νουάρ ιστοριών μυστηρίου, σε μία προσπάθεια να αντιμετωπίσει την ωμή κρατική βία, την αυξημένη εγκληματικότητα και τις συνεχείς παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Η ταινία ταξιδεύει στην Αργεντινή, τη Χιλή, το Μεξικό, την Κούβα και την Ισπανία και ασχολείται με το έργο και τη ζωή των διάσημων συγγραφέων Leonardo Padura, Luis Sepulveda, Paco Ignacio Taibo II, Santiago Roncagliolo, Guillermo Orsi και Claudia Pineiro.

Reduced to ashes του Νίκου Παπαγγελή

Αντικείμενο του μυσταγωγικού αυτού ντοκιμαντέρ είναι τα «Αναστενάρια», ένα πανάρχαιο έθιμο που επιβιώνει σε περιοχές της Βόρειας Ελλάδας. Σε τροχιά παράλληλη με τον κύκλο της φωτιάς, ένα ταξίδι υπέρβασης και κάθαρσης - από το πύρωμα της φωτιάς και τον χορό πάνω στα αναμμένα κάρβουνα, μέχρι αυτά να γίνουν στάχτη.

Sacralisons της Όλιας Βερροιοπούλου

Η αλλαγή των εποχών. Ο ερχομός της άνοιξης. Η επίδρασή της στο σώμα και τον πολιτισμό. Υπάρχουν τόσοι τρόποι να γιορτάσεις την ανανέωση της φύσης. «Την άνοιξη αν δεν τη βρεις, την φτιάχνεις...» - Οδ. Ελύτης

Πλατφόρμα:

2 χλμ από το σπίτι της Τζούλιας Σπυροπούλου

Μέσα από 10 κεφάλαια-στάδια εμπλουτισμένα με δισδιάστατο κινούμενο σχέδιο, νέο και αρχειακό υλικό, φωτογραφίες και εφημερίδες της εποχής, αυτό το δημιουργικό ντοκιμαντέρ, εστιάζει στη γενοκτονία των Ποντίων. Αναφέρεται στην περίοδο 1914-1923, με αποκορύφωμα την άφιξη του Μ.Κεμάλ στην Σαμψούντα στις 19 Μαΐου 1919, όπου δολοφονούνται πάνω από 353.000 Έλληνες του Πόντου. Συμμετέχουν ακτιβιστές της γενοκτονίας, επιζώντες και οι απόγονοι της γενοκτονίας, που μαρτυρούν τις ιστορίες και τα βασανιστήρια που υπέστησαν, πλέον φτωχοποιημένοι, ξεριζωμένοι, μέσα στις κακουχίες. Στόχος είναι να προκαλέσει τη σκέψη του θεατή, και να γεννηθεί η ανάγκη για αναζήτηση της αλήθειας.

Αναπληρωτής του Αριστείδη Αγάθου

Ο Βασίλης Κυριακίδης εδώ και δέκα χρόνια είναι αναπληρωτής δάσκαλος. Τα τελευταία πέντε υπηρετεί στους Φούρνους –από επιλογή, όχι από ανάγκη. Η εύθραυστη «κανονικότητα» της ζωής ενός αναπληρωτή, η αβεβαιότητα, ο νομαδισμός, η μοναξιά, το ταλέντο στο πακετάρισμα, η ειλικρινής αγάπη για τα παιδιά είναι μέρος της αφήγησης αυτού του ντοκιμαντέρ.

Άνθρωποι στην πανδημία, συλλογικό έργο φοιτητών/τριων Τμ.Κιν/φου ΑΠΘ

Επτά φοιτήτριες και φοιτητές κινηματογράφου σκιαγραφούν το πορτρέτο ενός συγκατοίκου τους ή του εαυτού τους στη διάρκεια της καραντίνας.

Από την Κύθνο του Χρήστου Γιαννακόπουλου

Ο Χρήστος και η Λία ζουν στην Κύθνο. Εξασφαλίζουν τα προς το ζην από τη θάλασσα, που τόσο αγαπούν. Είναι μαζί όταν η θάλασσα είναι γαλήνια και παραμένουν μαζί ακόμα και όταν γυρίζουν με τα δίχτυα άδεια. Κάτι που σήμερα συμβαίνει όλο και πιο

συχνά. Με όραμα κάτι καλύτερο για εμάς και για τις γενιές που θα έρθουν, παλεύουν για μια βιώσιμη αλιεία και μια θάλασσα ζωντανή. Το ντοκιμαντέρ γυρίστηκε στο πλαίσιο της εκστρατείας Fish Forward για την υπεύθυνη κατανάλωση ψαρικών.

Δρ. Μαρία Δεληβοριά – Παπαδοπούλου, η «μητέρα» της νεογνολογίας του Αντώνη Κυριτσάνη

Μια προσωπική αφήγηση της Μαρίας Δεληβοριά - Παπαδοπούλου, γνωστής στον ιατρικό κόσμο ως «μητέρα» της νεογνολογίας, από την παιδική της ηλικία, πριν τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, μέχρι σήμερα. Η επιβίωση στην Ελλάδα της γερμανικής κατοχής και του εμφυλίου, οι σπουδές, η μετανάστευση στις ΗΠΑ, η λαμπρή επιστημονική καριέρα, η αναγνώριση. Μια μυθιστορηματική ζωή γεμάτη προκλήσεις και διλήμματα όπως τη θυμάται η ίδια. Αυτά πάντα με το νου στην Ιθάκη.

Έγκλημα στον σταθμό Βενιζέλου της Χριστίνας Σιγανίδου

Ο φακός παρακολουθεί το έργο της Κίνησης Πολιτών Θεσσαλονίκης, η οποία αντιτίθεται στην απόσπαση των αρχαιοτήτων που ανασκάφηκαν στο σταθμό Βενιζέλου κατά τις εργασίες του μετρό. Καλύπτει τους 15 μήνες από τη γέννηση της Κίνησης μέχρι τα Χριστούγεννα του 2020. Εκτός από τα ερασιτεχνικά βίντεο, που διατρέχουν όλη αυτή την περίοδο, τα γυρίσματα έγιναν κατά το δεύτερο lockdown και επέβαλαν άλλες συνθήκες γυρίσματος, όπως διαδικτυακές συνεντεύξεις ή καταγραφή διαδικτυακών συνεδριάσεων του Σώματος.

Εδώ είναι το ίδιο το είναι της Παρασκευής Αντωνίου

Η περικλειστη ατμόσφαιρα της Αλβανίας του 1989 συνυφαίνεται με τρεις παράλληλους μονολόγους ανθρώπων που πέρασαν τα σύνορα φτάνοντας στην Ελλάδα.

Εκεί που κάποτε ζούσαν οι νεκροί των Μάριου Κλεφτάκη, Ισαβέλλας Αλωπούδη

Κάιρο, Αίγυπτος: μια μεγαλούπολη 25 εκατομμυρίων, που προσπαθεί να ξαναβρεί το ρυθμό της. Η Αραβική Άνοιξη, πριν περίπου μια δεκαετία, συγκλόνησε ξανά την πολιτική σκηνή της χώρας. Η ανατροπή του καθεστώτος έφερε ουσιαστικές αλλαγές στην ήδη ταλαιπωρημένη καθημερινότητα. Δίπλα στο κέντρο της χαοτικής πόλης, μια αχανής νεκρόπολη. Μισό εκατομμύριο άστεγοι βρίσκουν καταφύγιο μέσα στους τάφους. Προσπαθούν να επιβιώσουν στην πιο ήσυχη γειτονιά της πόλης, γνωστή και ως Αράφα, η πόλη των νεκρών.

Επτά λεπτά ψυχής του Πάνου Βλάχου

Στους πρώτους σύγχρονους Ολυμπιακούς Αγώνες το 1896 στην Αθήνα, σημειώθηκε ένα από τα πιο θρυλικά κατορθώματα στην ιστορία του παγκόσμιου αθλητισμού. Ο Σπύρος Λούης βγήκε νικητής του πρώτου επίσημου αγώνα Μαραθωνίου, αφήνοντας τους πάντες άφωνους και προκαλώντας κύματα ενθουσιασμού, εντός και εκτός Ελλάδας. Το ντοκιμαντέρ *Επτά λεπτά ψυχής* ακολουθεί την προσπάθεια του Πάνου

Βλάχου να διερευνήσει τις ακριβείς συνθήκες που οδήγησαν στο κατόρθωμα του Σπύρου Λούη, να δοκιμάσει τον ίδιο του τον εαυτό σε αυτές, αλλά και να ρίξει φως στον πιο αμφιλεγόμενο Μαραθώνιο μέχρι σήμερα.

Ζαμπέτα των Ελισάβετ Σφυρή, Σοφίας Σφυρή

Η ταινία είναι ένα σπάραγμα από την ζωή της γιαγιάς των δύο σκηνοθετών, η οποία αφηγείται το πώς αναγκάστηκε, από τον σύζυγό της, να μεταναστεύσει στον Καναδά, πώς κατάφερε να δραπτευθεί, να πάρει διαζύγιο στην Ελλάδα του '60 και να ξαναπαντρευτεί. Το ντοκιμαντέρ αποτελεί μια εξερεύνηση στερεοτύπων και αποξένωσης και είναι ένα μικρό προσωπικό αρχείο ιστορίας πατριαρχίας, σεξισμού, παιδείας, σύγκρουσης και θρησκείας στην Ελλάδα και το πώς αυτά μάς ορίζουν ακόμα και σήμερα. Το ντοκιμαντέρ υπονομεύει τις κλασικές δομές αφήγησης, καθώς αιωρείται στα όρια πραγματικότητας και σκηνοθετημένης πραγματικότητας, γυρισμένο σαν από την ίδια την γιαγιά των δύο δημιουργών.

Η αλφαβήτα της καρδιάς της Ζωάννας Υφαντίδου

Πώς μάθαμε να γράφουμε και να διαβάζουμε; Πόσο παιχνίδι και πόση σοβαρότητα χρειάζεται για να μάθεις μία από τις πιο βασικές ικανότητες στη ζωή; Στην ταινία παρουσιάζεται η διαδικασία εκμάθησης γραφής και ανάγνωσης στην πρώτη δημοτικού. Μια δασκάλα που με ανεξάντλητη υπομονή και αγάπη εξηγεί και δείχνει ξανά και ξανά το κάθε γράμμα και 13 παιδιά που ζωγραφίζουν ψαράκια για να γράψουν, διαφωνούν, γελάνε, δυσκολεύονται, προσπαθούν για κάθε συλλαβή, συγκεντρώνονται στον στόχο τους. Μικρές περιπέτειες μέσα στην τάξη με μολύβια, σβηστήρες και ίσιες (ή και όχι) γραμμούλες.

Η απέναντι όχθη της Σεμέλη Σαφού

Το μεταναστευτικό παρελθόν της οικογένειας της σκηνοθέτιδος και η απaráμιλλη ομορφιά του νησιού από το οποίο κατάγεται. Μέσα από την αέναη επανάληψη της ιστορίας, και με φόντο το νησί της Ικαρίας, παιδικές αναμνήσεις προσφυγιάς συνδέονται με την παρούσα προσφυγική κρίση, αναδεικνύοντας το αβέβαιο του μέλλοντος.

Η εποχή της άρνησης του θανάτου των Χρήστου Δανιηλίδη, Μιχάλη Μαλανδράκη

Ένα χρονολογικό ντοκιμαντέρ αποτελούμενο από επτά συγκοινωνούντα κεφάλαια και ως επί το πλείστον βασισμένο σε συνεντεύξεις κορυφαίων ελληνικών ροκ συγκροτημάτων. Πραγματοποιεί μια κοινωνική και ιστορική ανάλυση της ελληνικής αγγλόφωνης ροκ σκηνής από την δεκαετία του 1990 μέχρι και το 2020. Μέσα σε ένα τεράστιο ντόμινο κοινωνικών εξελίξεων, το ροκ στην Ελλάδα αρνείται να πεθάνει και παλεύει προκειμένου να βάλει μια πινέζα στον παγκόσμιο μουσικό χάρτη. Ζει στην εποχή της άρνησης του θανάτου.

Κάλαντα της Τζένης Τσιροπούλου

Ο Νίκος δεν έχει τη χαρά της σωτηρίας της ανθρώπινης ζωής, δεν έχει τη χαρά της επαφής. Σπούδασε Ιατρική αλλά επέλεξε να γίνει ιατροδικαστής. Συνομιλεί με τους νεκρούς που εξετάζει και του αφηγούνται τις ιστορίες τους. Το άγχος θανάτου που κουβαλά βαραίνει όλο και περισσότερο όσο εκείνος μεγαλώνει, όσο τα παιδιά του μεγαλώνουν. Παραμονή Πρωτοχρονιάς, έξω βρέχει και τα κρεβάτια στο νεκροτομείο είναι γεμάτα. Ο Νίκος αγωνιά. Θα έρθουν τα παιδιά να του πουν τα κάλαντα για να μαλακώσει ο θάνατος;

Κείμενον επί βράχου του Σπύρου Καββαδία

Μια περιπλάνηση στην ιστορία του Λαζαρέτο, της έρημης βραχονησίδας κοντά στην πόλη της Κέρκυρας που λειτούργησε επί αιώνες ως λοιμοκαθατήριο και τόπος εκτέλεσης πολιτικών κρατουμένων στον Εμφύλιο, μέσα από θραυσματικές μαρτυρίες και πρωτότυπες πηγές που συνδέονται αντιστικτικά ή συνομιλούν η μια με την άλλη σκιαγραφώντας την ταυτότητα του τόπου.

Κέρκυρα το νησί της τηγανίτας του Σπύρου Μπάντιου

Η Κέρκυρα είναι ένα από τα βορειότερα και πιο πυκνοκατοικημένα νησιά της Μεσογείου. Ποιο ήταν όμως ένα απ' τα σημαντικότερα συστατικά που συναντάμε κι εδώ που είναι υπεύθυνο για τη διαμόρφωση παραδόσεων και κυρίως την επιβίωση όχι μόνο των Κερκυραίων, αλλά και ολόκληρων λαών ανά την ιστορία; Η τηγανίτα παρασκευάζεται από ένα είδος χυλού φτιαγμένο κυρίως από αλεύρι και νερό και τα αρχαιολογικά στοιχεία δείχνουν ότι είναι ίσως η παλαιότερη και πιο διαδεδομένη τροφή, με το σχήμα και τη δομή της να ποικίλλει από τόπο σε τόπο.

Μακαμπίρ του Μανόλη Σφακιανάκη

Στην ταινία αναπτύσσονται, παράλληλα, δύο ιστορίες. Δύο επιδημίες πλήττουν την ίδια πόλη και εξελίσσονται σαν να «συνομιλούν» μεταξύ τους. Η πανδημία του κορωνοϊού και η πανούκλα του 1592. Οι κάτοικοι του Ηρακλείου μιλούν για τις εμπειρίες τους κατά τη διάρκεια της πρώτης καραντίνας (Μάρτιος – Μάιος 2020) εξαιτίας της Covid – 19. Ένας βενετός αξιωματούχος στέλνει την αναφορά του στην κεντρική διοίκηση και περιγράφει όσα υπέφεραν στην Χάνδακα (Ηράκλειο), εξαιτίας της πανούκλας που έπεσε στην πόλη το 1592 και κράτησε 30 μήνες. Οι δύο ιστορίες, συμπληρώνονται με τις σκέψεις του αφηγητή-σκηνοθέτη, οι οποίες έχουν τη μορφή ενός προσωπικού ημερολογίου.

Μετάλλου μνήμη του Δημήτρη Καρφάκη

Στο βορειοανατολικό άκρο της Μυκόνου βρίσκεται η περιοχή Μεταλλεία. Το τοπωνύμιο αυτό επικράτησε από το μεταλλείο της αμερικανικής εταιρείας Μύκομπαρ που λειτούργησε στην περιοχή από το 1955 έως το 1983 με μεταλλευτική δραστηριότητα την εξόρυξη βαρύτη. Σήμερα οι ερειπιώνες των εγκαταστάσεων αποτελούν τα μόνα ίχνη αυτής της περιόδου. Μέσα από επιτόπια παρατήρηση, προσωπικές μαρτυρίες και

αρχαικό υλικό η ταινία αναδεικνύει τον σημαντικό ρόλο που διαδραμάτισε το μεταλλείο στην τοπική κοινωνία και ανασυστήνει την βιομηχανική κληρονομία του νησιού.

Μια γραμμή γίνεται γράμμα του Αντώνη Σπανομαρκίδη

Ο Άλκης που ζωγραφίζει με το κεφάλι, που το πινέλο γίνεται η γλώσσα και το χρώμα η μιλιά του. Μέσα από την αφήγηση της μητέρας του και τη ματιά του σκηνοθέτη.

Μια ιδέα είμαστε, Πάσχα 2020 της Εμμανουέλας Σαρούκου

Καθώς τα χρόνια περνάνε και η ζωή αλλάζει, ένα ζευγάρι ηλικιωμένων στην Κάλυμνο, ο καπετάν Μανώλης και η γυναίκα του η Καλλιόπη ετοιμάζονται να περάσουν ένα εντελώς διαφορετικό Πάσχα, εξαιτίας της πανδημικής κρίσης.

Μία ιστορία με 14 λέξεις της Ειρήνης Στείρου

Μία προσωπική μαρτυρία βίαιης ενηλικίωσης ενός νησιώτη πρόσφυγα του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου μέσα από τα μάτια της κινηματογραφίστριας εγγονής του. Ο Νικόλαος Πλάκας εγκαταλείπει, λόγω ανέχειας, το νησί της Ικαρίας το 1942, με προορισμό τη Βόρεια Αφρική, για να πολεμήσει ενάντια στις δυνάμεις του Άξονα. Μετά το τέλος των μαχών φυλακίζεται στα «σύρματα», σε στρατόπεδα συγκέντρωσης μέσα στην έρημο, λόγω των αντι-μοναρχικών του πολιτικών πεποιθήσεων. Η ταινία είναι η πειραματική επεξεργασία ενός οικιακού βίντεο, όπου η προσωπική μαρτυρία διακόπτεται απότομα από τα υπόλοιπα επίπεδα εγγραφής της ίδιας κασέτας και από παρεμβολές εικόνων/ήχων αρχείου.

Μικρή μητέρα των Αννίτα Νβέτσο, Ελένης Κασσίμου

Μια προσωπική, ακόμη και χιουμοριστική αφήγηση της Ataa, μιας παιδικής νύφης από τη Συρία, που είναι τώρα στην Αθήνα, χωρισμένη από τον άντρα και τα παιδιά της, αποφασισμένη να πραγματοποιήσει το όνειρό της να γίνει δικηγόρος. Μια παραγωγή από την GlobalGirl Media Greece, μια συλλογική ομάδα ακτιβιστών νέων Ελλήνων και προσφύγων / μεταναστριών.

Μόνοι μαζί του Μάνου Παπαδάκη

Έξι ιστορίες επιβίωσης στην καραντίνα, λόγω της Covid-19. Ένα ντοκιμαντέρ για την πρώτη φορά που απαγορεύτηκε στους ανθρώπους να κυκλοφορούν σε καιρό ειρήνης.

Μπορεί το περπάτημα να είναι τέχνη; του Χρήστου Ιωαννίδη

Μπορεί κανείς να κάνει τέχνη περπατώντας; Μπορείς να περπατήσεις ένα έργο τέχνης όπως ένας ζωγράφος ζωγραφίζει έναν πίνακα ή ένας σκηνοθέτης φτιάχνει μια ταινία; Τι είναι η περιπατητική τέχνη; Παράγει απτά έργα ή άυλες εμπειρίες; Είναι περφόρμανς ή τεχνική; Το 2019 ένα συνέδριο περιπατητικής τέχνης οργανώθηκε στις Πρέσπες.

Καλλιτέχνες και θεωρητικοί τέχνης από όλο τον κόσμο, συναντιούνται, συνομιλούν και περπατούν, ανακαλύπτοντας το περιβάλλον, τον χρόνο και τα σώματα τους. Το περπάτημα είτε ως εργαλείο, είτε ως περφόρμανς, είτε ως μέσο διερεύνησης του χώρου χρησιμοποιείται στην τέχνη και οι συντελεστές του καλούν σε διάλογο τον θεατή, μέσα σε ένα μαγευτικό τοπίο.

Ο Δημήτρης, ο Νίκος... και η αρχή της απροσδιοριστίας του Κώστα Αινιάν

Πίσω από τα αποσιωπητικά του τίτλου, η τραγική ειρωνεία της απέλπιδας προσπάθειας του ανθρώπου, να διερευνήσει το μυστήριο της Τύχης. Μέσα από μια μικρή ιστορία των προσφύγων της Πολωνίας και του ελληνικού εμφύλιου, χωρίς ερμηνείες του. Ιχνηλάτες στα αποκαΐδια και τα βήματα ενός παιδιού, που εγκαταλείφθηκε στο δάσος, χωρίς πιθανότητες επιβίωσης. Παρόμοια εμπειρία, με αυτήν ενός επαναστάτη του 1821, σήμερα που συμπληρώνονται 200 χρόνια από την απελευθέρωση, όπου μας μιλάει ο ίδιος για την συμφιλίωση δυο εχθρών, εκείνου του εμφύλιου. Μέσα στη δίνη μιας πανδημίας - «εμφύλιου», αδέσποτες σφαίρες, καιροφυλακτούν, πίσω από ανθρώπινες εκδηλώσεις επιθυμίας για προσέγγιση και επαφή.

Ο θαυμαστός κόσμος του Ιόλα του Χριστόφορου Αντωνιάδη

Το δραματοποιημένο αυτό ντοκιμαντέρ είναι η αναζήτηση του χαμένου ονείρου, με όχημα τη ζωή ενός ανθρώπου που πίστεψε ότι μπορεί να καταφέρει το αδύνατο. Ο Αλέξανδρος Ιόλας, ένας ταλαντούχος πιανίστας, κορυφαίος χορευτής μπαλέτου και ιμπρεσάριος της τέχνης, που η ζωή του ήταν σαν παραμύθι, αλλά ο θάνατος του σαν τον επίλογο αρχαίας τραγωδίας, μπορεί ακόμα, 33 χρόνια μετά το θάνατό του, να αποτελέσει έμπνευση για έναν καλλιτέχνη. Ρεαλισμός και σουρεαλισμός μπλέκονται σε ένα γαϊτανάκι αισθήσεων και παραισθήσεων, το φως ξεπροβάλει και η καλλιτεχνική δημιουργία είναι η μια και μοναδική λύτρωση.

Οι μη χαμένες πατρίδες της Ευτυχίας Φράγκου

«Οι Μη Χαμένες Πατρίδες» ακολουθούν την ιστορία 12 Ελλήνων της Κωνσταντινούπολης που έζησαν τα Σεπτεμβριανά του 1955. Το μόνο πογκρόμ τέτοιας έκτασης που πραγματοποιήθηκε στη σύγχρονη ιστορία όχι εν καιρώ πολέμου αλλά εν καιρώ ειρήνης. Με ένα μοντάζ γρήγορου ρυθμού και animated κείμενα επί της οθόνης, ο θεατής μεταφέρεται σε ένα νοητό τραπέζι, όπου όλοι μαζί χωρίς να γνωρίζονται συνομιλούν απαντώντας και συμπληρώνοντας ο ένας τον άλλο. Ένας εξ αυτών επιστρέφει στο σπίτι του μετά από 46 χρόνια με τον εγγονό του. Γιατί τέλος δεν υπάρχει. Γιατί η ιστορία είναι κυρίως οι ιστορίες των ανθρώπων που έγραψαν ιστορία.

Όσο ακόμα μπορείς να μάθεις για την πέτρα του Αργύρη Καράγιωργα

Μια εξερεύνηση της παραδοσιακής τέχνης της πέτρας στα Τζουμέρκα, σε μια αφήγηση που κινείται γύρω από τα πρόσωπα της δίμηνης μαθητείας μαστόρων και του 12ημερου εργαστηρίου πέτρινης δόμησης που από τον Σεπτέμβριο μέχρι τον

Οκτώβριο του 2019 πραγματοποίησε στην περιοχή της Πλάκας το Περιοδεύον Εργαστήριο για τις Παραδοσιακές Τεχνικές Δόμησης «Μπουλούκι», μια ομάδα τεσσάρων νέων αρχιτεκτόνων και ενός πολιτικού μηχανικού.

Ουτοπίες στην Αθήνα του Ιωάννη Κουτούζη

Το ντοκιμαντέρ επικεντρώνεται στην καλοσυνάτη ουτοπία που κινητοποιεί την αλληλέγγυα ζωή, τη μετανάστευση, την ξενιτιά, αλλά επίσης την επιστροφή στην ουσία – μακριά από φαναρισμούς – που σκιαγραφεί μια απάντηση, βασισμένη στην κοινοτική ζωή, τον ποιητικό λόγο και την αλληλέγγυα δράση. Επίσης, στην βεβαιότητα ότι η ουτοπία δεν είναι πλέον ένα ξεδιάντροπο όνειρο, αλλά μία απάντηση χωρίς συμβιβασμούς στις καθημερινές προκλήσεις.

Παρόντες του Γιώργου Αυγερόπουλου

Πριν προλάβει να επουλώσει τις πληγές της δεκαετούς οικονομικής τραγωδίας, η Ελλάδα κλήθηκε να αντιμετωπίσει τη μεγαλύτερη υγειονομική κρίση της πρόσφατης ιστορίας. Οι πρωταγωνιστές της διαχείρισης της πανδημίας μπλέκονται με τις ιστορίες των αφανών ηρώων της. Πολιτικές αποφάσεις και παρασκηναϊκοί χειρισμοί μπαίνουν στο μικροσκόπιο και αντιπαρατίθενται με τις μάχες όσων σηκώνουν το βάρος των επιπτώσεων της νέας κρίσης. Μέσα από την ελληνική περίπτωση ο Γιώργος Αυγερόπουλος αναδεικνύει την παγκόσμια δημόσια συζήτηση που έχει ήδη ξεκινήσει: Ότι η οικονομία της ελεύθερης αγοράς έδειξε τα όρια της και ένα νέο κοινωνικό συμβόλαιο είναι επείγοντως αναγκαίο.

Ποιος είναι ο Eugenio Barba της Μαγδαληνής Ρεμούνδου

Ηθοποιοί, σκηνοθέτες, θεατρολόγοι παρουσιάζουν τον άνθρωπο που επαναπροσδιόρισε την Τέχνη του Θεάτρου. Μια αφήγηση για την προσέγγιση στη θεατρική τέχνη, του παγκοσμίου φήμης σκηνοθέτη και θεωρητικού του Θεάτρου Eugenio Barba. Στις 3 Ιουλίου 2019 ο Eugenio Barba αναγορεύθηκε Επίτιμος Διδάκτωρ Θεατρικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Πελοποννήσου. Επίσης, πραγματοποιήθηκε στο Ευρωπαϊκό Πολιτιστικό Κέντρο Δελφών ένα τριήμερο συνέδριο – αφιέρωμα στον μεγάλο θεατράνθρωπο, 4, 5, 6 Ιουλίου 2019, όπου ακαδημαϊκοί του Θεάτρου ανέλυσαν την τέχνη του Eugenio Barba και της θεατρικής ομάδας που δημιούργησε στη Δανία, το Θέατρο ODIN. Ο θίασος του ODIN, παρών στο μεγάλο αυτό αφιέρωμα, παρουσίασε παραστάσεις και εργαστήρια.

Στα σπίτια της μνήμης του Βαγγέλη Λουκίσα

Στα πλαίσια πρακτικής άσκησης στο μάθημα «Αρχιτεκτονική Ανάλυση Παραδοσιακών Κτηρίων» στην Αρχιτεκτονική Σχολή του Ε. Μ. Πολυτεχνείου, 230 φοιτητές με τους καθηγητές τους, ήρθαν τον Οκτώβριο του 2016, για πέντε ημέρες στην Άνδρο και σε ομάδες μελέτησαν 19 αρχιτεκτονικά ιδιαίτερους οικισμούς του νησιού.

Τα ακόρντα του Νότου του Νικόλα Τσιαμαντάνη

Μία βιοματική καταγραφή της εργασίας στα προγράμματα κοινωφελούς χαρακτήρα του ΟΑΕΔ στο Βόλο. Πρωταγωνιστές είναι οι εργάτες που συμμετέχουν σε αυτά τα προγράμματα και κατ' επέκταση οι υπάλληλοι στην υπηρεσία καθαριότητας του Δήμου. Βρίσκουμε ανθρώπους χτυπημένους από την οικονομική κρίση, μεσήλικες, μακροχρόνια άνεργους που αμείβονται με πολύ λίγα χρήματα, διεκδικώντας παράλληλα ανανέωση και μονιμοποίηση των θέσεων εργασίας τους. Μέσα από κωμικοτραγικές καταστάσεις σκιαγραφείται ο Νεοέλληνας της ανασφάλειας, του μόχθου και του Πίκι Πίκι Ραμ.

Τα λουλούδια λείπουν των Ίλμα Τυμπετάρι, Αλέξανδρου Καντόρου

Σε ένα μικρό χωριό που το λένε Drisht, έχουν απομείνει ελάχιστοι κάτοικοι, λόγω μετανάστευσης. Από αυτούς μια ηλικιωμένη γυναίκα ζει την δική της καθημερινότητα μακριά από αυτούς που αγαπά. Ενώ το χωριό και οι άνθρωποι φαίνονται εγκαταλελειμμένοι, η φύση ανθίζει απρόσκοπτα, εμπλουτίζοντας την ζωή τους.

Το θολό ποτάμι του Μπασίμ του Θωμά Σίδηρη

Μια ιστορία που ξεκίνησε τον Αύγουστο του 2013 στη Συρία και συνεχίζεται ακόμη. Ο ποιητικός λόγος ενός πρόσφυγα που ενηλικιώθηκε στην περιπλάνηση. Το ανθρώπινο ποτάμι των προσφύγων και το ποτάμι-πέραςμα ως άξονας αναφοράς για τα περιπλανώμενα σώματα. Ανυπεράσπιστα σώματα στον χώρο, τυλιγμένα από συρματοπλέγματα, υπό την επιτήρηση αστυνομικών και στρατιωτικών φρουρών και θερμικών καμερών. Πρόσφυγες-νομάδες του χώρου σε απρόσμενες συνθήκες κατοίκησης.

Το ταξίδι του άσκαυλου του Γιώργου Αρβανίτη

Ένα ταξίδι στο Αιγαίο πέλαγος, κατά το οποίο ο άσκαυλος, η αρχαία ελληνική γκάιντα, αναβιώνει στα χέρια μουσικών, οι οποίοι κρατούν ζωντανή μια αρχαία παράδοση. Το όργανο βρίσκει αργά, αλλά σίγουρα το δρόμο του προς την πόλη, όπου οι σύγχρονοι μουσικοί το φέρνουν στη σύγχρονη μουσική σκηνή. Ο θεατής γίνεται μάρτυρας αυτής της αναβίωσης και, μαζί με τους πρωταγωνιστές, ανακαλύπτει κάτι που σχεδόν έχει χαθεί: τα έθιμα και το ήθος των ανθρώπων μιας άλλης εποχής, και μια προφορική παράδοση που κάποτε ήταν τρόπος ζωής, διατηρούμενη κατά τη διάρκεια των αιώνων.

Φυσική ζωή, φυσική δόμηση του Τηλέμαχου Μάνου

Οι πρωταγωνιστές προσπαθούν να μας εξοικειώσουν με την ιδέα της ανακύκλωσης, της αυτονομίας, της φροντίδας για το περιβάλλον, επισημαίνοντας πόσο αρνητικό αντίκτυπο έχουν ο σύγχρονος τρόπος ζωής και κατανάλωσης στο περιβάλλον και τον πλανήτη. Παράλληλα, αναφέρονται σε λύσεις που μπορούν να βρεθούν μέσα από την ανταλλακτικότητα και τον εθελοντισμό. Μας εξηγούν πως οι άνθρωποι μπορούν να υποστηριχθούν μεταξύ τους και να πετύχουν τους στόχους τους, χτίζοντας ισχυρούς δεσμούς και φιλίες.

Χορεύοντας την επαφή του Γιάννη Αδρίμη

Η Thérèse Vandamme είναι από τους πρώτους ανθρώπους που άρχισε να διδάσκει το body contact στην Ελλάδα. Με επιρροές από το θέατρο, περνώντας από το κλασικό μπαλέτο στον σύγχρονο χορό, μελετώντας εντατικά την κίνηση, θεωρώντας το ανθρώπινο σώμα σαν ναό, εξερευνώντας την ρίζα και την αρχέγονη επιθυμία της κίνησης, έχοντας γνώσεις από εναλλακτικές θεραπείες, χρησιμοποιώντας διάφορες τεχνικές, μελετώντας για δεκαετίες τους ήχους και τα συναισθήματα του σώματος και τη φωνή έχει καταφέρει να δημιουργήσει ένα πολύ ξεχωριστό είδος μαθήματος και χορού, δουλεύοντας με μικρές ομάδες ανθρώπων που προέρχονται από διαφορετικές ηλικίες, επαγγέλματα και κοινωνικό υπόβαθρο, για πάνω από τρεις δεκαετίες.

Ψωμί και μια κουβέρτα του Δημήτρη Γκρίντζου

Είναι Δευτέρα, 13 Δεκεμβρίου 1943 και η μικρή πόλη των Καλαβρύτων καίγεται από τον στρατό κατοχής της ναζιστικής Γερμανίας, ενώ ολόκληρος ο ανδρικός πληθυσμός, συγκεντρωμένος σε έναν κοντινό λόφο αφανίζεται από τα πυρά. Αυτό το έγκλημα πολέμου θα μείνει στην ιστορία, μαζί με τη σφαγή της Μεραρχίας Άκουι, ως η μεγαλύτερη μαζική δολοφονία στην Ελλάδα κατά τη διάρκεια του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Τρεις άνδρες που έζησαν αυτά τα γεγονότα ως παιδιά, κλειδωμένοι με τα υπόλοιπα παιδιά, τις γυναίκες και τους ηλικιωμένους στο δημοτικό σχολείο των Καλαβρύτων, θυμούνται αυτήν την τραυματική εμπειρία.

Daylighting του Ιωάννη Κουτουζή

Ένας τοίχος από το παρελθόν ανοίγει το διάλογο για την αποκατάσταση των εγκιβωτισμένων ποταμών πίσω στο φως, μια διαδικασία που είναι γνωστή ως «Daylighting». Η ταινία καταγράφει την ιστορία ενός αστικού ποταμού, παρακολουθώντας την πορεία του υγρού αυτού στοιχείου που αθόρυβα υπάρχει για χρόνια εντός της πόλης, σε μια προσπάθεια προστασίας των τελευταίων φυσικών ποταμών εντός της Αττικής. Εξιστορεί ένα μέρος της αστικής μας μνήμης, τη διαδρομή του ανθρώπου των πόλεων, εκείνου που έχει λησμονήσει ότι αποτελεί μέρος ενός ευρύτερου οικοσυστήματος.

Grand tour a film in-debt(ed) του Φώτη Μπεγκλή

Το ντοκιμαντέρ είναι εμπνευσμένο από τα γραπτά ευρωπαϊών ταξιδιωτών του 18ου αιώνα στην Ελλάδα. Μέσα από τις αφηγήσεις αυτών των ταξιδιωτών και μέσα από μία μετα-αποικιοκρατική προοπτική, μπορούμε να αξιολογήσουμε τις εξελίξεις που σημειώθηκαν στην ελληνική κοινωνία μετά την ελληνική Επανάσταση του 1821. Εξελίξεις που οδήγησαν σε διαδοχική συσσώρευση χρέους, αθετήσεις υποχρεώσεων και αύξηση της εξάρτησης από το εξωτερικό. Η ταινία αναφέρεται, επίσης, στο χρέος του σύγχρονου δυτικού κόσμου στον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό και το συσσωρευμένο οικονομικό χρέος της Ελλάδας προς την Ευρώπη και στη διφορούμενη σχέση μεταξύ αυτών των δύο ξεχωριστών χρεών.

Letters του Αναστάση Δαλλή

Το ντοκιμαντέρ αφηγείται τέσσερις πραγματικές ιστορίες LGBTQ+ ανθρώπων στην Ελλάδα του 2020, οι οποίοι δεν έχουν μιλήσει για τις σεξουαλικές τους προτιμήσεις στους γονείς τους. Έτσι, λοιπόν, τους στέλνουν ανώνυμα γράμματα, εκφράζοντας τις σκέψεις τους. Το ντοκιμαντέρ αναφέρεται σε θέματα ομοφοβίας και αποδοχής μέσα στην ελληνική οικογένεια.

M 12 του Γιάννη Λάσκαρη

M12 είναι η κατηγορία βετεράνων αθλητών του τζούντο άνω των 85 ετών. Παγκοσμίως ο μοναδικός εκπρόσωπος σ' αυτή την κατηγορία είναι ο κ. Νίκος Κλουβάτος. Όντας ήδη 90 χρονών, εξακολουθεί να προπονείται τρεις φορές την εβδομάδα ανελλιπώς.

No heroes του Γιώργου Βισαρόπουλου

Για την αγωνιστική σεζόν 2018-19 η ομάδα μπάσκετ με αμαξίδιο του Αθλητικού Συλλόγου Κινητικά Αναπήρων (ΑΣΚΑ) Αμαρουσίου, επέτρεψε σε ένα κινηματογραφικό συνεργείο να ακολουθεί τις διαδικασίες της, από τις προπονήσεις και τους αγώνες, μέχρι τις μετακινήσεις της. Τα μέλη της παραχώρησαν συνεντεύξεις γύρω από το άθλημα, τις συνθήκες διεξαγωγής του στην Ελλάδα, όπως και γύρω από την διάδρασή τους με το αμαξίδιο. Το αποτέλεσμα είναι ένα ντοκιμαντέρ που αποτελεί πρώτα από όλα μία άσκηση παρατήρησης των δυναμικών σχέσεων που διαμορφώνονται.

Shipwreck Industry LTD. του Αλέξανδρου Σικαλιά

Ο Κώστας, ένας 56χρονος οξυγονοκολλητής που εργάζεται στη βαριά ναυπηγική βιομηχανία από το 1981, αγωνίζεται να επιβιώσει από την οικονομική κρίση που αποσταθεροποιεί την Ελλάδα και έχει οδηγήσει την εταιρεία στο χείλος της χρεοκοπίας. Το ντοκιμαντέρ προσεγγίζει το πρόβλημα της διάλυσης των Ναυπηγείων της Ελλάδας από μια ανθρωποκεντρική οπτική γωνία που απεικονίζει την κατάσταση πίσω από απρόσωπες εταιρείες, αριθμούς και τα επιφανειακά γεγονότα.

Sotos, ζω-γράφος αειπράγμων του Γιάννη Φραγκούλη

Η ζωή και το έργο του ζωγράφου Σώτου Ζαχαριάδη, που υπογράφει ως Sotos, ο οποίος έχει δραστηριοποιηθεί στη Θεσσαλονίκη και στο εξωτερικό. Παράλληλα με την αναφορά στην καλλιτεχνική του δραστηριότητα, όπως και στις εκπαιδευτικές του ασχολίες, το ντοκιμαντέρ αναφέρεται στην καλλιτεχνική κίνηση της Θεσσαλονίκης από τα μέσα της δεκαετίας του 1980 μέχρι σήμερα, μέσα από τις συνεργασίες και τις διοργανώσεις που αφορούν τον ζωγράφο. Για αυτόν μιλούν φίλοι και συνεργάτες. Ένα δρώμενο βάζει τον θεατή στη δημιουργική διαδικασία από την ιδέα μέχρι την πραγμάτωση των έργων.

Super 8 της Άννας Πούπου

Μια ερασιτεχνική ταινία για τον κινηματογράφο των ερασιτεχνών. Γιατί η αισθητική των home movies και η υλικότητα του super 8 μας γοητεύουν στην εποχή των ψηφιακών μέσων; Η επιμονή στην αυτόνομη δημιουργία και οι συλλογικότητες που δημιουργήθηκαν γύρω από το super 8 μέσα από τις κινηματογραφικές λέσχες, τα περιοδικά, την διάχυση της τεχνογνωσίας και της σινεφιλίας.

Από οθόνη σε Οθόνη:

Γιάννης Αδαμάκος – Η τέχνη είναι ενιαία του Μιχάλη Λυκούδη

Ο κριτικός Τέχνης Χριστόφορος Μαρίνος έγραψε για τον ζωγράφο Γιάννη Αδαμάκο: «Ποιο είναι το ουσιώδες σε μια ζωγραφική όπως αυτή του Αδαμάκου; Η αναζήτηση του κενού, η επίμονη προσπάθεια του καλλιτέχνη να απεικονίσει το κενό, αποτελεί μέρος της αβεβαιότητας για την οποία γίνεται λόγος. Το κενό εδώ είναι το ουσιώδες... Κάποια πρωϊνά σήκωνε το κεφάλι κι απ' το πίσω παράθυρο του εργαστηρίου του, κοιτούσε την γκρίζα πόρτα του απέναντι κτιρίου και φανταζόταν τους προγόνους ζωγράφους να αιωρούνται στο φως της αυγής. "Ευχαριστώ, σας ευχαριστώ" μουρμούριζε. Τους ευγνωμονούσε όλους -όλους τους ζωγράφους που είχαν μοχθήσει για να νικηθεί ο Φόβος και η απόγνωση, για να εξεικονισθεί το κενό».

Με ένα τακούνι της Νικόλ Αλεξανδροπούλου

Η ταινία ερευνά τη ζωή της Άννας Κουρουπού, τρανς γυναίκας και εργάτριας του σεξ και καταγράφει μοναδικές στιγμές με τη μητέρα της. Σε ένα μπαρόκ σκηνικό, συνομιλεί με τον Γιώργο Πυρπασόπουλο για όλα όσα την καθόρισαν ως γυναίκα. Παράλληλα, μοιράζεται τις σκέψεις της με τη Νικόλ Αλεξανδροπούλου, σε μία εξομολόγηση ψυχής για το τι σημαίνει να είσαι τρανς γυναίκα στην Ελλάδα σήμερα.

Σπέτσες '21, στο σταυροδρόμι της Ιστορίας του Πάνου Α. Θωμαΐδη

Στις παραμονές της επετείου των 200 χρόνων από την επανάσταση του 1821, οι Σπετσιώτες συνευρίσκονται και συνομιλούν, μεταφέροντας τις εκδοχές της ιστορίας όπως αυτή έχει διασωθεί μέσα από την προφορική παράδοση, αλλά και όπως ξαναγράφεται μέσα από τη διαρκή και ενδελεχή μελέτη των τεκμηρίων. Με φόντο το νησί και τη θάλασσα, απόγονοι πρωτεργατών της Επανάστασης, προυχόντων, караβοκύρηδων, αλλά και λαϊκών ναυμάχων, ενώνουν τις φωνές τους με τοπικούς ιστοριοδίφες, φύλακες των πολύτιμων τεκμηρίων της ιστορίας, συνεχιστές των λαϊκών παραδόσεων και της ναυτοσύνης και απλώνουν ψηφίδα-ψηφίδα την ιστορία σαν ένα διαχρονικό σπετσιώτικο βοτσαλωτό.

